

Sunday Times
Bestseller

RICHARD SWAN

ŘÍŠE VLKA

I

KRÁLOVSKÁ
SPRAVEDLNOST

HOST

RICHARD SWAN

ŘÍŠE VLKA
✦ I ✦

KRÁLOVSKÁ
SPRAVEDLNOST

Přeložila
Dana Krejčová

BRNO 2023

The Justice of Kings

Copyright © Richard Swan, 2022

First published in the United Kingdom in the English language in 2022

by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Jacket design by Lauren Panepinto

Jacket illustration by Martina Fačková

Jacket © Hachette Book Group, Inc., 2022

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Dana Krejčová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1711-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1712-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1713-8 (MobiPocket)

KAPITOLA I

ČARODĚJKA Z RILL

*„Střez se hlupáka, fanatika a tyrana. Každý
z nich v zbroj nevědomosti se odívá.“*

*z knihy Trestní zákoník: Rady pro praxi
od Caterhausera Sovana*

Je to zvláštní pomyšlení, že se dlouhé kořeny konce Říše vlka a vši té smrti a zkázy, které s ním přišly, dají vysledovat do maličké bezvýznamné vísky jménem Rill. Že když jsme k ní mířili, neplahočili jsme se jen deštivým studeným venkovem dvacet mil východně od Tolsburských marek, ale také jsme se blížili k okraji hluboké propasti Velkého úpadku, jehož strmý a zrádný svah před námi klesal jako útes z hladkého obsidiánu.

Rill. Jak ji popsat? Místo zrodu našeho neštěstí bylo úplně obyčejné. Svou odlehlostí bylo typické pro Severní marku Tolsburgu. Velkou náves z rozdupaného bláta a slámy obklopoval kruh dvaceti stavení z proutí a mazanice s doškovými střechami. Panské sídlo se lišilo pouze velikostí, bylo zhruba dvakrát větší

než největší chalupa, ale tím veškeré rozdíly končily. Bylo stejně zchátralé jako ostatní domky. Po straně stál hostinec a veřejným prostranstvím se nahodile pohyboval dobytek i lidé. Výhodou studeného počasí bylo, že zápach nebyl tak silný, ale Vonvalt si přesto držel pod nosem šátek se zabalenou sušenou levandulí. Prostě uměl být takhle úzkostlivý.

Měla jsem mít dobrou náladu. Rill byla první vesnice, na kterou jsme narazili po odjezdu z císařské zájezdni pevnosti na jägelandské hranici a představovala první z půlměsíce osad končícího v haunerské pevnosti Mořská Stráž o padesát mil dál na severovýchod. Příchod do Rill znamenal, že jsme byli jen pár týdnů od bodu, kde budeme moct znovu odbočit k jihu, abychom dokončili východní polovinu okruhu — a to znamenalo lepší počasí, větší města a něco, co se celkem blížilo civilizaci.

Místo toho ve mně hlodaly obavy. Pozornost jsem soustředila na ohromný prastarý hvozd hraničící s vesnicí a táhnoucí se na sto mil severozápadně od nás až k pobřeží. Podle řečí, kterými nás krmili cestou, to byl domov staré draedistické čarodějky.

„Myslíš, že tam je?“ zeptal se patria Bartholomew Claver jedoucí vedle mě. Claver byl jedním ze čtyř členů naší výpravy, nemanický kněz, který se k nám vnutil na jägelandské hranici. Údajně kvůli ochraně před lapky, třebaže Severní marka byla hanebně opuštěná — a podle svých vlastních slov cestoval většinou sám.

„Kdo?“ zeptala jsem se.

Claver se pousmál, ale nebyl to veselý úsměv. „Čarodějka,“ odvětil.

„Ne,“ ucedila jsem stroze. Claver mě hrozně rozčiloval — a nejen mě. Náš potulný život nebyl sám o sobě žádný med, ale to, jak se Claver během posledních týdnů neustále vypytał na Vonvaltovy praktiky a moc, nás všechny ubíjelo.

„Já ano.“

Obrátila jsem se. Přijížděl k nám Vonvaltův pověřenec Dubin Bressinger a vesele pojídal cibuli. Jak klusal na koni kolem, mrkl na mě. Za ním jel náš zaměstnavatel sir Konrad Vonvalt a úplně vzadu byl náš osel, neuctivě pojmenovaný Vévoda z Brondsey, který táhl kárku se vši naší výstrojí.

Do Rill jsme přijeli ze stejného důvodu jako kamkoliv jinam: abychom dokonce i tady, na samém okraji Sovánské říše, zajistili císařovu spravedlnost. Protože přes všechny své vady Sované věřili na spravedlnost pro všechny a i do nejdlehlších vesnic a městeček císařství vysílali císařské soudce, jako byl Vonvalt, coby putující soudní tribunály.

„Hledám sira Otmara Frosta,“ zavolal Vonvalt ze zadní části naší skupiny. Bressinger už sesedl a přivolal si nějakého místního hochy, aby domluvil ustájení našich zvířat.

Jeden ze sedláků beze slova ukázal na sídlo. Vonvalt zabručel a sesedl. Já a patria Claver jsme učinili totéž. Bláto pod mýma nohama bylo tvrdé jako železo.

„Heleno,“ zavolal na mě Vonvalt. „Knihu záznamů.“

Kývla jsem a vyzvedla knihu z kárky. Byl to těžký svazek s tlustým koženým přebalem a uzamykatelnou přezkou. Do ní bude zaznamenána každá právní záležitost, která se objeví, a také Vonvaltovy uvážené rozsudky. Až bude plná, odešleme ji do Právní knihovny v daleké Sově, kde úředníci rozsudky přezkoumají a zajistí, aby bylo soudcovské právo uplatňováno všude stejně.

Přinesla jsem knihu Vonvaltovi, který na mě podrážděně mávl, ať si ji nechám u sebe, a všichni čtyři jsme zamířili k sídlu. Už jsem rozeznala, že na heraldickém znaku visícím nade dveřmi je prostý modrý štít s kančí hlavou naraženou na zlomeném kopí. Sídlo jinak nebylo ničím pozoruhodné a bylo na hony vzdálené

rozlehlým městským domům a venkovským pevnostem císařské šlechty v Sově.

Vonvalt zabušil pěstí v rukavici na dveře. Ty se rychle otevřely. Stála v nich služebná snad o rok, dva mladší než já. Vypadala vyděšeně.

„Jsem justiciár sir Konrad Vonvalt z císařského sboru soudců,“ oznámil Vonvalt s afektovaným sovánským přízvukem. Věděla jsem, že ho jenom hraje, protože jeho rodné jägenské skloňování a časování bez ohledu na jeho postavení prozrazovaly, že pochází ze skromných poměrů, za což se styděl.

Služebná se nemotorně uklonila. „Jsem —“

„Kdo je to?“ houkl odněkud zevnitř sir Otmar Frost. Za dveřmi byla tma a bylo to tam cítit kouřem a dobyt看kem. Všimla jsem si, jak Vonvalt mimoděk zabloudil rukou k levandulovému šátku.

„Justiciár sir Konrad Vonvalt z císařského sboru soudců,“ ohlásil se znovu netrpělivě.

„Zatracená víra,“ zamumlal sir Otmar a po chvílce se ve dveřích objevil sám. Služku bez cirátů odstrčil. „Můj pane, pojdte dál, pojdte dál. Pojdte z toho vlhka a ohřejte se u ohně.“

Vstoupili jsme. Vnitřek byl zanedbaný. Na konci místnosti stála postel pokrytá kožešinami a vlněnými pokrývkami, jakož i svršky, což ukazovalo, že tu chybí paní domu. Uprostřed hořela polena v otevřeném ohništi obloženém ožehlými a zablácenými koberci, které navíc plesnivěly, protože otevřeným kouřovým otvorem dovnitř přšelo. Na druhé straně byl dlouhý stůl na kozách, k němuž mohlo usednout deset lidí, a dveře vedoucí do oddělené kuchyně. Stěny byly ověšené plesnivějícími tapiseriemi, věkem vybledlými a téměř zčernalými kouřem, a podlahu pokrývala tlustá vrstva tkaných koberců a kožešin. U ohně se vyhřívali dva velcí, vlkům podobní psi.

„Slyšel jsem, že nějaký justiciár putuje na sever přes Tolsburské marky,“ pronesl sir Otmar znepokojeně. Jako tollský rytíř a pán byl povýšen mezi císařskou šlechtu — „přijal vyšší marku“, jak se tomu říkalo, odstupné, které všichni obdrželi, když se podvolili císařským legiím —, ale jen málo se podobal napudrovaným a rozmazleným pánům ze Sovy. Byl starý a na sobě měl špinavou halenu se svým znakem a kalhoty z podomácku utkané látky. Ušmudlaný, ztrápený obličej mu rámovaly bílé vlasy a vousy a čelo hyzdil velký důlek, který si nejspíš vysloužil jako mladík, když se před pětadvaceti lety zemí přehnal Reichskrieg a sovánské armády si podrobily Tolsburg. Vonvaltovi i Bressingerovi také zůstaly po císařském vpádu jizvy.

„Jako poslední tu byla justiciárka August?“ otázal se Vonvalt.

Sir Otmar kývl. „Ano. Už je to nějaká doba. Kdysi jsme tu justiciára vídali několikrát do roka. Prosím, posaďte se. Jídlo, pivo? Víno? Právě jsem se chtěl najíst.“

„Ano, děkuji,“ přijal Vonvalt a posadil se ke stolu. Následovali jsme jeho příkladu.

„Má předchůdkyně tu nechala knihu záznamů?“ vyptával se Vonvalt.

„Ano, ano,“ odpověděl sir Otmar a znovu poslal služebnou ven. Zaslechla jsem, jak otevírá okovanou truhlici.

„Nějaké potíže od severu?“

Sir Otmar zavrtěl hlavou. „Ne, máme mezi sebou a mořem proužek Západní marky Haunersheimu. Tak deset dvacet mil, dost na to, aby se tam pár nájezdníků ztratilo. I když si troufám říct, že moře je touhle roční dobou stejně příliš rozbouřené, než aby to severany lákalo na jih.“

„Správně,“ potvrdil Vonvalt. Bylo na něm vidět, jak ho ten zeměpisný přešlap dopálil. Ale občasné uklouznutí se jistě dá odpustit.

Císařství, nyní trvající přes padesát let, vstřebalo tolik národů tak rychle, že zeměpisci přepisovali mapy každý rok. „A zřejmě i díky tomu, že znovu vybudovali Mořskou Stráž,“ dodal.

„Ano, to zařídil Autun. Nová kurtina, nová posádka a dost peněz a proviantu, aby mohli během válečné sezony každý den vyrážet na obhlídky. V zimě každý týden, na rozkaz markraběte.“

Autun. Dvouhlavý vlk. Mohl to stejně tak myslet jako nadávku. Byla to jedna z těch zvláštních přezdívek pro Sovánskou říši, kterou porobení používali buď jako projev úcty, nebo urážku. V každém případě to Vonvalt přešel.

„Ten muž má jistou pověst,“ poznamenal Vonvalt.

„Markrabě Westenholtz?“ ozval se kněz Claver. „Dobrý člověk. Zbožný. Seveřané jsou bezbožný lid, který lpí na starých draedististických způsobech.“ Pokrčil rameny. „Neměl byste pro ně truchlit, justiciáře.“

Vonvalt se nepatrně pousmál. „Já netruchlím pro mrtvé severské nájezdníky, patrio,“ odušil s větším sebeovládáním, než si ten chlap zasloužil. Claver byl mladý, příliš mladý, aby mu už byly svěřeny kněžské pravomoce. Za tu krátkou dobu, kterou strávil v naší společnosti, jsme k němu všichni získali značný odpor. Byl přespříliš horlivý a nudný, snadno se rozhněval a rychle soudil. Dlouze vykládal o své věci — že verbuje templáře pro jižní Pohraničí — a o svých stycích na vysokých místech. Bressinger se s ním obvykle odmítal bavit, ale Vonvalt se mu z profesionální zdvořilosti věnoval celé týdny.

Sir Otmar si odkašlal. Právě se chystal udělat chybu a zapříst s Claverem hovor, když dorazilo jídlo, a tak se místo toho pustil do něj. Bylo vydatné a prosté, maso, chleba a hustá šťáva z masa, ale na druhou stranu jsme za podobných okolností zřídka

hladověli. Vonvaltova moc a autorita obvykle u jeho hostitelů podněcovala velkorysost.

„Říkal jste, že poslední justiciář tudy projel už před nějakou dobou?“ zeptal se Vonvalt.

„Ano,“ odpověděl sir Otmar.

„A v mezidobí jste se řídili říšskými zákony?“

Sir Otmar důrazně přikývl, ale to téměř jistě lhal. V odlehlých vesnicích a městech, kam cesta ze vzdálené Sovy trvala celé měsíce i těmi nejrychlejšími prostředky, císařské právo uplatňovali zřídka. Byla to škoda. Reichskrieg přinesl smrt a bídu tisícům lidí, ale systém soudcovského práva byl jedním z mála drahokamů, které se vynořily z jinak obrovské hromady hnoje.

„Dobrá. Potom si neumím představit, že bych tu měl moc práce. Jen musím prověřit lesy,“ prohlásil Vonvalt. Sira Otmara ten dovětek zřejmě zmátl. Vonvalt dopil pivo. „Cestou sem,“ vysvětloval, „nám několikrát vykládali o jakési čarodějce žijící v lese kousek na sever od Rill. Předpokládám, že vy o tom nic nevíte.“

Sir Otmar protahoval odpověď dlouhým douškem a pak se ještě štouрал v zubech. „O tom jsem nic neslyšel, pane. Nic.“

Vonvalt zamyšleně kývl. „*Kdo je to?*“

Bressinger grozodsky zaklel. Málem jsme se sirem Otmarem vyletěli z kůže. Stůl a všechny podnosy a přístroje nadskočily, jak do desky narazila troje stehna. Z číší a korbělů cákalo. Sir Otmar se s vytřeštěnými očima držel za prsa, pohyboval rty a přitom se ze sebe snažil dostat slova, jak mu Vonvalt přikázal.

Císařův hlas: tajemná moc justiciára přimět lidi mluvit pravdu. Měl svá omezení — například nefungoval na jiné justiciáře a osoby se silnou vůlí mu dokázaly odolat, pokud se měly na pozoru —, ale sir Otmar byl starý a poddajný a ve způsobech řádu se příliš

nevyznal. Moc ho zasáhla jako psychický hrom a obrátila mu mysl naruby.

„Kněžka... patří k draedistům,“ supěl sir Otmar. Viditelně ho vyděsilo, že jeho ústa mluví proti jeho vůli.

„Ona je z Rill?“ naléhal Vonvalt.

„Ano!“

„Jsou tu i další, kdo praktikují draedismus?“

Sir Otmar se na židli kroutil. Chytil se stolu, aby získal oporu.

„Mnoho... vesničanů!“

„Sire Konrade,“ zamumlal Bressinger. Sira Otmara pozoroval s lehkým zamračením. Všimla jsem si, že Claver si mužovo utrpení vychutnává.

„V pořádku, sire Otmare,“ řekl Vonvalt. „V pořádku. Uklidněte se. Nate, napijte se piva. Nebudu dále naléhat.“

Seděli jsme mlčky a sir Otmar si třesoucí se rukou přivolal k smrti vyděšenou služebnou a se sípěním si poručil pivo. Služebná zmizela a po chvíli se objevila s korbelem. Sir Otmar ho žíznivě vyprázdnil.

„Praktikovat draedismus je nezákonné,“ poznamenal Vonvalt.

Sir Otmar hleděl do svého talíře. V obličeji se mu zračilo něco mezi hněvem, hrůzou a hanbou, což bylo u těch, koho zasáhl hlas, obvyklé.

„Zákony jsou nové. Náboženství je staré,“ zachraptěl.

„Zákony platí už pětadvacet let.“

„Náboženství tu bylo pětadvacet století,“ odsekl sir Otmar.

Nastala nepřijemná odmlka. „Je v Rill někdo, kdo draedismus nevyznává?“ otázal se Vonvalt.

Sir Otmar zkoumal svůj nápoj. „Netuším,“ zamumlal.

„Spravedlnost.“ V Claverově hlase zaznívalo upřímné zhnušení. „Přinejmenším se ho budou muset zřeknout. Oficiálním

náboženstvím císařství je posvátné nemanské vyznání.“ Měřil si starého barona od hlavy až k patě a téměř u toho prskal. „Být po mém, tak všichni shoří na hranici.“

„Tady jsou dobří lidé,“ vyhrkl sir Otmar polekaně. „Dobří, zákona dbalí lidé. Pracují na půdě a platí desátek. Pro Autuna jsme nikdy nebyli přítěží.“

Vonvalt po Claverovi střelil podrážděným pohledem. „Se vši úctou, sire Otmare, pokud jsou ti lidé praktikující draedisté, potom už z podstaty nemohou být zákona dbalí. Nerad to říkám, ale patria Claver má pravdu — přinejmenším částečně. Budou se ho muset zříci. Máte seznam vyznavačů?“

„Nemám.“

Polena kouřila, praskala a prskala. Pivo a víno protékalo škvírami mezi prkny stolní desky a kapalo na podlahu.

„Obvinění není vážné,“ vysvětloval Vonvalt. „Malá pokuta, penze na hlavu, pokud se draedismu zřeknou. Jako jejich pán byste ji dokonce mohl vzít na sebe. Máte tu svatyni některého císařského boha? Nemy? Savareho?“

„Ne.“ Sir Otmar to slovo málem vyplivl. Začínalo být stále obtížnější opomíjet, že zjevně draedismus sám praktikuje.

„Oficiální náboženství Sovánského císařství je nemanské vyznání. Zakotvené ve svatém písmu a také v soudcovském i církevním právu. No tak, vždyť je tu mnoho podobností. Lornina kniha je v podstatě draedismus, ne? Má stejná podobnosti, nařizuje stejné svátky. Mohli byste ji přijmout bez obtíží.“

Lornina kniha opravdu obsahovala pozoruhodné paralely s draedismem, protože Lornina kniha *byla* draedismus. Sovánské náboženství bylo neobyčejně pružné a spíš než by nahrazovalo mnoho náboženských praktik, na něž během Reichskriegu narazilo, jednoduše je do sebe začlenilo, jako vlna pohlcující ostrov.

Právě proto bylo nemanské vyznání sice nejrozšířenějším, ale zároveň nejméně uznávaným náboženstvím známého světa.

Podívala jsem se na Clavera. Toho Vonvaltovo pohotové mlčení zděsilo. Vonvalt pochopitelně v nemanské vyznání nevěřil o nic víc než sir Otmar. Stejně jako baronovi i jemu bylo toto náboženství vnuceno. Ale chodil do chrámu a vlažně plnil své povinnosti jako většina říšské aristokracie. Na druhou stranu Claver byl natolik mladý, že žádné jiné náboženství nepoznal. Skutečný věřící. Takoví lidé měli své využití, ale mnohem častěji byli pro svou zatvrzelost nebezpeční.

„Císařství vyžaduje, abyste se modlili podle nemanského vyznání. Zákon nic jiného nedovoluje,“ pravil Vonvalt.

„A když odmítnu?“

Vonvalt se napřímil. „Pokud odmítnete, stanete se kacířem. Pokud odmítnete přede mnou, stanete se zapřísáhlým kacířem. Ale vy nic tak hloupého a zbytečného neuděláte.“

„A jaký je trest pro zapřísáhlého kacíře?“ dotázal se sir Otmar, třebaže odpověď znal.

„Budete upálen.“ To promluvil Claver. V hlase mu zaznívala divoká radost.

„Nikdo upálen nebude,“ odrazil ho Vonvalt podrážděně, „protože tady není žádný zapřísáhlý kacíř. Zatím.“

Přeskakovala jsem pohledem z Vonvalta na sira Otmara a zpátky. S postojem sira Otmara jsem soucítila. Měl pravdu, když říkal, že draedismus je neškodný a nemanské vyznání k ničemu. Navíc to byl starý pán, jehož tu poučovali a vyhrožovali mu smrtí. Faktem nicméně zůstávalo, že Sovánské císařství ovládalo Tolsburské marky. Jeho zákony platily a ve skutečnosti byly pevné a uplatňované spravedlivě. Skoro všichni ostatní se jim podřídili, tak proč nemohl on?

Sir Otmar jako by trochu ochabl.

„Na Gablerově vrchu, pár hodin jízdy na severovýchod, stojí stará strážní věž. Draedisté se tam scházejí k pobožnostem. Svou čarodějku najdete tam.“

Vonvalt chvíli mlčel. Dlouze si přihnul piva. Pak opatrně postavil korbek na stůl.

„Děkuji,“ řekl a vstal. „Pojedeme tam hned, dokud ještě zbývá hodina, dvě světla.“

POHANSKÝ OHĚŇ

*„Vychloubační a domýšliví novicové
by měli být vymýceni z řádu co možná nejdříve.
Být justiciářem znamená
být trpělivým a přísným správcem
zákona. Historky o soubojích a štvanicích
v sedlech, ač jsou volně založeny na faktech,
není radno podporovat, naopak je třeba
je zavrhnout jako fámy.“*

mistr Karl Rothsinger

Během několika minut jsme byli zase venku, v zimě a dešti, zatímco nám nějaký mládenec šel pro koně. Poté jsme vyjeli do slábnoucího světla. Přitáhla jsem si k tělu voskovaný plášť ve snaze zabránit dešti, aby mi promáčel šaty, ale Bressingerovi ani Vonvaltovi mokro zřejmě nevadilo. Claver se hrbil v sedle a vypadal urousaně a zoufale, ale vyhlídka na terorizování místních pohanů ho očividně těšila.

Navzdory tomu, co říkal sir Otmar, jsme ke Gablerovu vrchu nezamířili. Vonvalt nás místo toho vedl rovnou do lesa po staré lovecké stezce zpola ztracené v kapradí.

„Sire Konrade?“ ozvala jsem se. Znělo to pokorně a aristokraticky, a já se v té chvíli nenáviděla. I přes léta náročného cestování jsem změkla. Pryč byla divoká uprchlice vyrůstající na ulicích Muldau. Měnila jsem se v jednoho z těch šlechticů, jimiž jsem tak dlouho opovrhovala.

Vonvalt se otočil. Černý vous, který nosil v chladnějších měsících roku, se mu leskl kapkami deště.

„Co se děje?“ zeptal se. Jeho kůň, velký guelišský válečný oř jménem Vincento, se pomalu zastavil.

„Není Gablerův vrch na severovýchodě? Jedeme na severozápad.“

Vonvalt kývl. „Já vím.“

„Ten stařík lhal,“ vysvětlil Bressinger. „Poslal nás špatným směrem.“

„Nepochybně do léčky,“ ušklíbl se Claver.

„To si nemyslím,“ opáčil Vonvalt mírně. „Chtěl nás spíš svést z cesty než zavraždit. Neměl čas — a už vůbec ne kuráž — zosnovat něco takového. Ne.“ Ukázal na prastaré, mechem obrostlé stromy. „Čarodějka z Rill je v tomto lese.“

Jeli jsme hlouběji do sténajícího stomílového hvozdu. Z oblohy se dávno vytratilo poslední světlo. Chlad si našel mé vlhké šaty a vysál mi z kostí poslední zbytky tepla, takže jsem se třásla zimou. Zoufale jsem toužila po ohni, abych se mohla konečně ohřát — ale víc kvůli světlu —, když vtom byly mé tiché modlitby vyslyšeny. Asi čtvrt míle před námi to oranžově zablíkalo.

Vonvalt s Bressingerem spolu potichu rozmlouvali přede mnou, a tak jsem zavolala na Clavera. „Viděl jste to světlo?“ zeptala jsem se.

„Viděl,“ ušklíbl se pohrdavě. „Pohanský oheň. Draedisty to odjakživa přitahovalo k jeho zhoubnému vlivu. Tančí kolem něj jako blázni. Je to sprostota.“

Jak jsme se blížili, viděla jsem lidi pohybující se kolem ohně. Vonvalt se nijak nepokoušel skrývat nebo se přiblížit nenápadně. Místo toho jel cílevědomě dál. Už jsem rozeznala nějakých patnáct dvacet sedláků kroužících kolem ohně, který hořel uprostřed malého palouku. Vedle něj stál kamenný oltář chráněný převislými větvemi nedalekého stromu. Za oltářem byla čarodějka, postarší žena s hrubou dřevěnou maskou, v tmavých rozedraných šatech. Stála nehybně, takže jsem ji v prvním okamžiku považovala za sochu.

„Paní čarodějko,“ zavolal na ni Vonvalt. „Laskavě sejmi masku.“

Chladný vzduch prořízl vyděšený jekot. Pohané se k nám otáčeli s nadmíru šokovanými výrazy. Obřadní tanec, jenž tu probíhal, náhle dramaticky skončil.

Myslela jsem, že se čarodějka Vonvaltovi vzepře, ale ona jen zvedla ruce k dřevěné masce, sundala ji a opatrně ji položila na oltář. Zpola jsem čekala, že se pod maskou objeví tvář stvůry, nebo bude aspoň groteskně znetvořená, ale byla jsem zklamaná a zároveň se mi i ulevilo, když jsem spatřila obyčejnou starou ženu. Prohlížela si nás s neutrálním výrazem. Právě v tomto choulostivém okamžiku, kdy se vše zastavilo, se Claver rozhodl uplatnit svůj náboženský mandát.

„Znesvěcuješ nemanské vyznání!“ vybuchl. Až do té chvíle nikdo svatému muži nevěnoval pozornost, ale nyní jí měl nadbytek.

Vonvalt se pobouřeně otočil v sedle.

„To stačí, patrio,“ štěkl.

„Justiciáře Vonvalte, tito lidé jsou kacíři!“ pokračoval upřímně zmatený Claver. Vybičoval se k zuřivosti. „Zapřisáhlí odpadlíci!

Podívejte se na ty pohanské nesmysly! Toto je kultovní obřad! Zesměšňuje sovánský zákon!“

„Jen já a pouze já rozhodnu o tom, co zesměšňuje sovánský zákon,“ upozornil ho Vonvalt. Jeho tón byl chladný jako večerní vzduch. „Bud' laskavě zticha, nebo nařídím tady Bressingerovi, aby tě odvedl zpátky do Rill.“ Obrátil se opět k pohanům a ukázal na oheň. „Všichni víte, že toto je protiprávní praktikování draedismu,“ pravil. „Zákon je jasný.“

„Jak jste nás našli?“ zeptala se stařena a obezřetnost u ní ztvrdla ve vzdor. Jejím ovečkám to dodalo kuráže. Sledovala jsem, jak se jejich postoj nenápadně mění a touhu uprchnout nahrazuje odhodlání bojovat.

„Je předvečer měsíce goss,“ pokračoval Vonvalt. Ukázal na mezeru v mracích, kde měsíc ubyl to tenkého srpku.

„My císařský kalendář neuznáváme,“ poznamenala stará paní.

„Ale Lornina kniha vyžaduje tento...“ Vonvalt ukázal na oheň, „...obřad v předvečer prvního gossu, že? Culvarův oheň hoří a v jeho světle a žáru je Šprýmař zapuzen.“

„Používáš jména falešných svatých. Autunových svatých. Lornina kniha je jen napodobeninou Draediny knihy. A navíc špatnou.“

„Ale obřad je totožný,“ nedal se Vonvalt, jako by ji mohl na místě obrátit na víru pravou. Pokrčil rameny. „V každém případě přesně ten jsem vás tu našel provádět.“

Následovalo oboustranné vyčkávání. Stařena se nechtěla — nemohla — podvolit a opustit svou víru prostě proto, že jí Vonvalt řekl, že to, co dělá, je nezákonné. Ona věděla, že to je nezákonné. A Vonvalt byl pochopitelně vázán přísahou a zákonem, aby ji za to stíhal — ale ani on k tomu nebyl svolný.

„Sir Otmar již souhlasil, že za vás zaplatí pokutu,“ promluvil nakonec Vonvalt. „Prostě se zřekněte draedismu a já vás nechám na pokoji. Nikdo tu dnes večer nemusí zemřít.“

„Otmar by se své víry nikdy nevzdal,“ namítla stařena ostře.

Claver vybuchl. „Zatracuješ ho svými vlastními slovy! On je draedista!“

„Sklapni!“ štěkl Vonvalt.

„Celou tuhle vesnici by měli vypálit do základů a ty její kacířské sedláky s ní!“

„Pro Neminu krev, člověče, budeš už zticha!“ zařval Vonvalt. „Dubine, odveď ho odtud.“

„S potěšením, pane,“ odvětil Bressinger a otočil Gaerwyna — svého velkého, lehce stavěného koně.

„Já konám dílo bohyně!“ hulákal Claver. „Nesahej na mě! Zajistím, aby tady Nema ukázala svou moc!“

Bressinger zastavil hnědáka vedle kněze, sebral mu z rukou oštěže a vedl koně zpátky po lovecké stezce. Zpola jsem čekala, že Claver sesedne a začne se prát. Místo toho se kněz tváří v tvář Bressingerově neotřesitelné netečnosti odmlčel.

Vonvalt se podíval zpátky na starou paní. „Sir Otmar je váš manžel.“

„Lady Karol Frost.“

„Má paní, uvědomujete si důsledky — které mne zákon nutí vyvodit —, pokud se odmítnete zříci draedismu?“

„Uvědomuji.“

„Vy se chcete vydat na smrt?“

„Chci.“

„Chcete vydat na smrt i tyto lidi?“

„Každý tady se může rozhodnout sám za sebe.“

Vonvalt si rozzlobeně povzdechl. Už chtěl znovu promluvit, když se událo něco pozoruhodného: dřevěná maska se zvedla z oltáře a vznášela se ve vzduchu.

Zavřískla jsem. Venkované lapali po dechu. Maska, ošklivý, hrubě osekaný kus dřeva, se hladce zdvihla a zastavila se sáh nad oltářem. Visela tam, a jak se zjevným nepřátelstvím sledovala dění, odráželo se od jejích rysů světlo ohně.

Všichni ztuhli. Já chvíli nedokázala popadnout dech. Staří pohanští bohové, rozhněvaní císařským vyrušením, byli tady na palouku. Zmocnila se mě hrozná závrať. S vrahy, zloději a násilníky se Vonvalt dokázal srovnat, s hněvem elementálů však nikoliv.

Vonvalt vytáhl z pochvy meč. Čepel v nočním vzduchu zazpívala. Lady Frost vykřikla, nemohla si pomoci, i přes příkré vystupování a pevnou víru ve staré bohy ji studený lesk oceli vyděsil.

Nejbližší vesničané se okamžitě vrhli dopředu, trojice urostlých mužů, kteří křičeli a drmolili něco ve starém draedistickém jazyce. Zběsile natahovali prsty, sáпали se po Vonvaltovi, snažili se ho chytit za nohu a stáhnout z koně.

„Zpátky, zatraceně,“ vykřikl Vonvalt spíš podrážděně než rozlobeně. Vincento se vzepjal a zahrabal kopyty. Velký vraník zasáhl jednoho z draedistů kopytem přímo do prsou takovou silou, že mu zlomil hrudní kost a odhodil ho stranou. Druhý pohan přišel o předloktí ranou Vonvaltova meče. Ten pitomec zajechel, s vytrěštěnýma očima upadl na záda a tiskl si krvácející pahýl pod loktem.

Třetí draedista právě přehodnocoval, do čeho že se tak neuváženě pustil, když ho z boku srazil Bressingerův kůň. Muž se kutálel mezi kopyty, zmatený a potlučený, ale živý.

„Okamžitě toho nechte!“ zařval Vonvalt. Tentokrát použil jen náznak císařova hlasu a zmatek vzápětí ustal. Lady Frost setrvala u oltáře. Tři venkované, kteří napadli Vonvalta, leželi na zemi, sténali a kňourali. Bressinger sesedl a svým drsným, odtažitým způsobem ošetřoval muže, který přišel o ruku. Ostatní draedisté stáli ve volném vyděšeném hloučku. Opodál jsem zahlédla patriu Clavera, který smutné dění sledoval z místa, kde ho Bressinger opustil. Po chvíli se kněz otočil a zamířil zpátky do Rill. Co bych za to dala, kdybych mohla říct, že jsme toho člověka viděli naposledy.

Vonvalt scénu obhlížel s výrazem plným nelibosti. Po chvíli jemně pobídl Vincenta k oltáři a tam ho zastavil. Širokým obloukem švihl mečem. Masky spadla, třískla o starý kámen a nedůstojně spadla do bláta.

„Provázek,“ prohodil Vonvalt. „Černý provázek, upevněný na skrytou kladku.“ S bezcitnou lhovostí vrátil meč do pochvy.

Kouzlo bylo zlomeno. Ať už se venkované chystali ve jménu náboženského zápalu provést jakoukoliv neplechu, jejich odhodlání zmizelo spolu s iluzí.

Lady Frost se tvářila zoufale. Začala vzlykat. Nebylo mi jí líto. To, co udělala, bylo zavrženíhodné; spektakl zjevně plánovala rozehrát později během večerních oslav.

„Vraťte se domů, ihned,“ vyzval Vonvalt shromážděné pohany. „Každý z vás za mnou ráno přijde a zřekne se pohanství, nebo mi Nema pomáhej, bude vás všechny čekat oprátka.“

Venkované se mohli přetrhout, jak ozlomkrk prchali do tmavého, chladného hvozdu.

„Jak je mu, Dubine?“ zavolal Vonvalt na Bressingera.

Ten pokrčil rameny. „Se slušným ranhojičem by mohl přežít.“

Vonvalt pohlédl na lady Karol. „Zařídíš tomuto muži péči,“ nařídil. „Pokud zemře, padne to na tvou hlavu.“

Žena kývla a přeskočila pohledem z bezrukého pohana na Vonvalta.

Vonvalt si vzdychl, potřásl hlavou a otočil Vincenta, takže stál čelem ke mně. Nepřítomně poplácal oře po krku. „Heleno, vracíme se do Rill,“ nakázal mi tiše. „Chci na zítřejší dopoledne připravit soudní dvůr. Bude to rušný den.“

+ + +

Druhý den ráno jsme vstali časně. Opět bylo chladno a šero a já uvažovala, jestli v Rill vůbec někdy svítí slunce.

Vyložili jsme vše potřebné z kárky Vévody z Brondsey: sbírky zákonů, knihy záznamů, kalamář a inkoust, čisté svitky pergamenu, skládací stůl, Vonvaltův kožený ušák, čerstvý vosk a razítka, znak Sovánského císařství velký jako štít a umístěný na pět stop dlouhé žerdi, a různá úřední pověření, která si lidé mohli prohlédnout. Zařídili jsme se uprostřed návsi.

Vesnice pomalu vstávala se sluncem a studeným vzduchem se nesl pach kouře. Většina sedláků bude mít ke snídani hustou ovesnou kaši ochucenou tím, co budou mít po ruce, a hrnek piva, ačkoliv ze sídla Frostů se nesla i výrazná vůně smažené slaniny. S Vonvaltem a Bressingerem jsme v hostinci snědli okoralé koláče a mně už kručelo v žaludku.

„Náš přítel kněz tedy odjel?“ zeptal se Vonvalt, jen co se usadil v křesle. Já se posadila na stoličku vedle něj. Jako jeho písarka jsem měla za úkol zaznamenat, co bude řečeno v průběhu soudního řízení.

„Ano,“ odpověděl Bressinger zprava. „Někdy během noci, i když ne bez toho, aby mi předtím udělal kázání.“

„Děkuji, že jsi mě kvůli tomu nebudil.“

„Nelíbí se mu, jak jednáš s draedisty.“

„Líbit se mu to nemusí, není to jeho věc.“

Bressinger se na něj káravě podíval. „O tu věc měl až nepříro-
zeně silný zájem.“

„Jeho zájem o všechny moje záležitosti byl nepříro-
zeně silný od chvíle, kdy se k nám připojil. Jsem rád, že nám ukázal záda.
Starosti mi dělá jedině to, že neodjel dřív. Očividně zvládne ces-
tovat sám.“

„Nepřipadá ti to divné?“ opáčil Bressinger.

„Ovšemže mi to připadá divné. Ale ten člověk je celý divný.“
Vonvalt pokrčil rameny. „Předpokládám, že nás do Mořské Stráže
předběhne, že? Poběží přesvědčit markraběte a jeho muže, aby šli
položít život do Pohraničí.“

„Podle mě ano.“

„Je to hlupák, Dubine. Zapomeň na něj.“

„Nebezpečný hlupák.“

„Pravda.“

„A s mocnými přáteli, pokud se mu dá věřit.“

„*Pokud* se mu dá věřit,“ zdůraznil Vonvalt. Chtěl říct ještě něco,
ale ke stolu přistoupil první zákazník toho dne, sedlák středního
věku v hrubých šatech z podomácku tkané látky a vlněné čapce.
Přišoural se k Vonvaltovi, zastrašený naším malým dočasným
soudním dvorem, i když mně připadal dost ošuntělý.

„Já bych, ehm,“ začal a pak si strhl čapku. „S dovolením, můj
pane, bych, ehm, chtěl...“ Naklonil se blíž. Vonvalt se s nekoneč-
nou trpělivostí, protože to byla nyní jeho oficiální povinnost,
vstřícně předklonil. „Chtěl bych, ehm... se zřeknout?“

Vonvalt moudře kývl. „Přijímám.“ Otevřel jednu z těžkých
knih a začal psát. Vyptal se na jméno a další podrobnosti a pečlivě
je zanesl. Na okraj napsal pokutu, což byla pence, kterou si vybere
od sira Otmara. „Máš nějaké stížnosti na císaře?“

Muž důrazně vrtěl hlavou. „Ne, můj pane, nic.“

Vonvalt znovu kývl. „Potom je to vše.“

Podobně to probíhalo se zbývajícími vesničany. Jeden po druhém za námi přicházeli ti, které jsme viděli v lese — a také několik dalších —, a potichu se zříkali draedismu. To byl jediný úkon toho dne. Obvykle jsme řešili všechno možné, zvláště proto, že od poslední návštěvy císařského justiciára uplynulo už několik let. Vždy tu byly k řešení krádeže a přepadení, jakož i vážnější zločiny — vraždy, znásilnění, zrada. Ale onoho studeného zimního dne v Rill to bylo jen poklidné zříkání se pohanské víry.

V poledne Vonvalt zavřel knihy a poslal mě do hostince pro chleba, sýr a pivo pro sebe a Bressingera. Když jsem se vrátila, překvapilo mě, že před stolem stojí lord a lady Frostové. Sir Otmar držel v ruce pytel peněz. Přiběhla jsem právě včas, abych zaslechla poslední Vonvaltovo obvinění: podněcování k rouhání.

„Tímto zločinem nejsme vinni,“ prohlásila lady Frost oním povýšeným způsobem, jakým mají aristokraté — dokonce i ti nižší — ve zvyku se vyjadřovat. „Pokutu platíme jenom proto, abychom ochránili naše lidi.“

Posadila jsem se zase na stoličku a začala zuřivě zapisovat.

Vonvalt vzal od sira Otmara pytel s penězi a předal ho Bressingerovi, který mince přepočítal.

„Učiním poznámku, že příští justiciár, který bude projíždět Rill, by tu měl nalézt oltář k počtě Nemy. Na nějakém význačném místě,“ pronesl Vonvalt přísně.

„A jak přesně to máme udělat?“ dotazovala se lady Frost.

Vonvalt ukázal na hvozd. „V lese je spousta jelenů. Pošlete dnes lovce. Uchovejte lebku. Nechte ji požehnat knězem. Postavte oltář v císařském stylu. Je to velice jednoduché.“

Bressinger skončil s přepočítáváním. „Je tu pět marek do puntíku,“ poznamenal tiše.

Vonvalt se podíval na Frosty. Nastalo dlouhé ticho. „Pokuta je pence za rouhače,“ podotkl. „Nebo chcete, abych do knihy připsal i obvinění z pokusu o uplácení?“

Sir Otmar zrudl a sebral hrst mincí. Jeho žena mu dala jednu za ucho.

„Hlupáku,“ zamumlala a odkráčela.

Jen co byla z doslechu a skutečná pokuta byla zaplácena a uložena v naší truhlici, Vonvalt oslovil sira Otmara.

„Sire Otmare, rád bych se považoval za spravedlivého člověka. V záležitostech, jako je tato, mi císařství do značné míry umožňuje jednat dle vlastního uvážení.“ Odmlčel se, hledaje správná slova. „Doufám, že si uvědomujete, že to mohlo dopadnout úplně jinak. Jiný justiciář v jiný den...“ Nechal slova viset ve vzduchu. Sir Otmar, který měl polovinu kuráže své manželky, pokorně kývl.

„Já vím, můj pane. Jsem vám zavázaný.“

Vonvalt jen mávl rukou. „Nejsem hloupý, sire Otmare. Víím velmi dobře, co se stane, až odtud odjedu. Chci jen říci, že musíte být opatrnější.“

„Oceňuji vaši upřímnost, můj pane,“ odvětil sir Otmar s úklonou.

Mlčky jsme se dívali, jak odchází. Když už bylo zjevné, že záležitosti jsou pro tento den vyřízené, Vonvalt zavřel knihu.

„Mám z tohoto místa divný pocit,“ zamumlal a vstal. „Opravdu divný pocit.“

KAPITOLA III

VICHRNÁ DOLINA

*„Pokud jde o zločin vraždy, člověk si musí být jistý
usvědčením, než je proveden rozsudek — tedy
poprava. Vztít život je hrozné, vztít druhý jako
odškodnění pak dvojnásob.“*

*z knihy Trestní zákoník: Rady pro praxi
od Caterhausera Sovana*

Jezdec nás našel pár mil od Vichrné Doliny, velkého a bohatého obchodního města v Jižní marce Haunersheimu — což je země ležící na jihovýchod od mého rodného Tolsburgu. Rill byla jen vzdálenou vzpomínkou, několik set mil, hrstku měst a měsíc a půl cesty daleko.

Vzduch byl tady na jihu chladnější a sušší než ve stínu Tolsburských marek a vířily v něm sněhové vločky. Bressinger se nám snažil zvednout náladu jakousi starou jägelandskou lidovou písničkou, kterou se musel naučit od Vonvalta, ale já se nemohla přidat, protože jsem nerozuměla slovům — nezpíval ani starou

saxánštinou, což bylo běžné nářečí, kterým se v říši mluvilo, ani tollsky, mou mateřštinou —, a Vonvalt se nepřidal, protože na dlouhých cestách býval zamklý. Seděl shrbený v sedle v čele naší skupiny.

Jezdec byl mládenec z městské hlídky, svalnatý a plný domýšlivé sebejistoty. Já si okamžitě uvědomila, jak ošuntěle vypadám, když se tak choulím pod voskovaným pláštěm a jsem cítit jako Vévoda z Brondsey. V tomto případě jsem se ovšem nemusela namáhat, ani se na mě nepodíval.

„Lord Sauter říkal, že po Haunerské stezce přijíždí justiciár,“ slyšela jsem, jak volá na Vonvalta. Měl na sobě kroužkovou košili a kuklu, která mu rámovala tvář zarudlou od zimy, a na ní nasazený kapalín. Na modrém varkoči měl hořčicový kříž s vyšitým znakem Vichrné Doliny.

„Justiciár sir Konrad Vonvalt,“ představil se Vonvalt a už se v sedle nehrbil. „Toto je můj pověřenec Dubin Bressinger a písářka Helena Sedanka.“

Strážný se dotkl přílby. Vypadal rozrušeně. „Pánové. Slečno.“ Srdce mi poskočilo, když se mi krátce podíval do očí. „Nemohli jste dorazit ve vhodnější chvíli. Zrovna předevcírem došlo k vraždě. Jde o manželku lorda Bauera. Polovina města je ve zbrani.“

„A ta druhá polovina?“ zamumlal ke mně Bressinger.

„Ticho,“ štěkl Vonvalt a otočil se zpátky k mládenci. „Nestává se často, že je zabita manželka lorda.“

„V Dolině je to neslýchané, pane. A nikde ani náznak vysvětlení.“

„Nebyl to lord Bauer?“ zeptal se Vonvalt. Byla to dobrá otázka. Obvykle to býval manžel.

„Pokud vím, není ten člověk v podezření.“

„Chápu.“ Vonvalt si hladil vousy. „Zvláštní.“

„Ano, pane, to je. Když jsme vás z Veldelínské brány zahlédli, lord Sauter mi nařídil doprovodit vás co nejrychleji dovnitř.“

Vonvalt se obrátil ke mně a všiml si, jak jsem zoufale ucouraná. Vévoda z Brondsey za mnou zafrkal a zahýkal, celý se třesa zimou.

„Pojeďu s tebou napřed,“ sdělil Vonvalt strážnému a otočil se na Bressingera. „Dubine, vezmi Helenu do města. Zaříd' ustájení pro koně a vyber ubytování.“

„Pane.“

„Kde je tělo lady Bauer?“ zeptal se Vonvalt mladíka.

„V doktorově domě — u pana Maquerinka. Stará se o oficiální lékařské záležitosti.“

„Nejdřív se podívám na tělo, než rozklad postoupí natolik, že z něj nepůjde vyvodit nic užitečného.“

„Jak si přejete.“

Spěchali napřed, pobídl koně do cvalu. Dívala jsem se, jak odjíždějí.

Bressinger otočil koně a dojel ke mně. Musel mi snad číst myšlenky, protože řekl: „Takový kluk není pro tebe, Heleno.“

Zapýřila jsem se. „O čem to mluvíš?“ vyhrkla jsem.

Bressinger se ušklíbl. „Měli bychom vyrazit, než se počasí zkaží úplně. Pamatuješ, co jsem tě učil o čtení z mraků?“

Ukázala jsem hlavou na hradbu nízkých tmavých mraků na východě. „Sníh,“ prohlásila jsem nasupeně.

„Tak pojed'. A tentokrát zpívej se mnou.“

„Neumím jögensky,“ namítla jsem.

Bressinger se odmlčel tak dramaticky, až jsem se musela zasmát. „Pro Neminu krev, Heleno, jsi hluchá jako poleno. To nebyla jägenština, to byla grozodština. Doufám, že si nepleteš mou rodnou zem s vlastní našeho váženého pána.“

„Ne,“ chechtala jsem se. „Ne s tak přihřátým jménem, jako je Dubin.“ Záměrně jsem to vyslovila tak, jak to říkal Vonvalt — Du-*bén*, a ne tak jako každý mimo Bressingerovu rodnou Grozodu, Du-*bin*.

„Vyřiznu ti jazyk, jestli si na něj nezačneš dávat pozor,“ houkl. „A teď odposlouchávej, nebo nám bude příštích pár mil utíkat opravdu pomalu.“

* * *

Do města jsme dorazili v poledne a vstoupili Veldelínskou bránou strážící cestu od jihu. Vichrná Dolina byla v Haunersheimu, i když si ji během jejích bouřlivých dějin snažily nárokovat jak Tolsburg, tak Guelich. Město bylo plodem své polohy, a to jak zeměpisně, tak politicky. Nakonec, Guelich patřil princovi Gordanu Kzosićovi, císařovu třetímu synovi, a každé větší město v blízkosti člena vládnoucí rodiny nevyhnutelně sloužilo jako tvrz i dočasný palác.

Bylo to velké opevněné město vybudované na svazích Tolsburských marek a rozdělené řekou Vichrou. Leželo v podhůří, dlouhé úzké pásy zeleně kolem něj byly úrodné a obdělávané a plodily dost zelí, hrášku, bobů, cibule a brambor, aby nakrmily město a ještě zůstalo na prodej — nicméně to nebylo skutečným zdrojem zdejšího bohatství. Vichra byla široká a hluboká a tekla až do samotné Sovy, byt' oklikami. Díky tomu byla Vichrná Dolina rušným obchodním uzlem a daně, jež platili kupci, vynášely tolik, že si zde mohli dovolit slušnou městskou hlídku, dobře udržované a strážené ulice, velký chrám zasvěcený božské matce Nemě (kdysi to býval chrám Iroxé, pohanského tuřího boha) a působivý opevněný klášter zabírající dominantní postavení výš na kopci.

Ulicemi se valily davy obchodníků, řemeslníků, strážných, prostých lidí i pánů a paní. Projížděli jsme mezi nimi, bez povšimnutí,

i když jsme na koních seděli vysoko nad nimi. Všimla jsem si, že ulice jsou z větší části dlážděné, ač byly stále blátivé, a lemovaly je uzavřené škarpy na odpad, což byl jeden z lepších sovánských vynálezů, který se dosud do většiny okrajovějších částí císařství nedostal. Naštěstí, stejně jako v Rill, pomáhala zima udržet zápach na minimu, třebaže do vzduchu stále pronikal známý pach kouře, moči, odpadků a výkalů.

Ve městě se nacházely doškové chalupy z mazanice a proutí i vysoké měšťanské hrázděné domy a vše mezi tím. Chrámy, které tu byly desítky, byly vybudované z velkých zažloutlých kamenných kvádrů znečištěných pokoleními kouře a zkrášené hrubými modlami. Na schodech se válely květiny a další cetky, většinou zašlapané do bláta a zapomenuté. Do mrazivého vzduchu kvíleli žebráci, jimž byla odmítnuta almužna i útočiště.

Díky svému postavení měl Vonvalt právo nechat se ubytovat u nejvyššího radního města. To obvykle býval starosta nebo místní smírčí soudce, ale často to mohl být nejvyšší kněz či nějaký lord nebo rytíř. Jelikož Bressinger nedostal přesné instrukce ohledně toho, kde se máme ubytovat, rozhodl se jít rovnou do sídla starosty Sautera, což byl obrovský cihlový dům s pěkným dřevěným hrázděním.

„To půjde, myslím,“ prohodil nevrle, když jsme zastavili koně před jeho železnou bránou. Sesedli jsme a Bressinger přistoupil ke strážnému u vchodu.

„Ano?“ otázal se strážný způsobem odpovídajícím jeho povolání. Na sobě měl stejnou zbroj a varkoč jako ten první městský strážník.

„Jsem Dubin Bressinger,“ představil se Bressinger. „Toto je Helena Sedanka. Jsme zaměstnanci a spolupracovníci justiciára sira Konrada Vonvalta.“ Ukázal mu císařskou pečeť.

„Ach ano, pane.“ Strážný se uklonil. „Řekli nám, že vás máme očekávat. Pošlu pro chlapce, aby se vám postaral o koně a mulu. Jste oba v pořádku?“

„Jsme, děkuju. Hledáme dům městského lékaře,“ sdělil mu Bressinger.

„Je jich víc, i když předpokládám, že vám jde o pana Maquerinka,“ odvětil strážný a ukázal směrem, odkud jsme přišli. „Lékárnická ulice. Přes dvě ulice a napravo. Značení určitě uvidíte.“

Bressinger mu poděkoval. Objevil se podomek, špinavý kluk páchnoucí koňským hnojem, a odvedl naše zvířata.

„Lord Sauter říkal, že vás máme po příchodu pohostit,“ volal za námi strážný nejistě. „Nedáte si něco k jídlu a víno?“

„Později, děkuju,“ odmítl Bressinger. Poklesla jsem na duchu. V žaludku jsem měla prázdnno jako ve vypleněné sýpce.

„Jak si přejete.“ Strážný kývl a my se na nohou rozbolavělých jízdu vydali zjistit, kam se vypravil Vonvalt.

+ * *

Lékař vedl pohodlný život v Lékárnické ulici obklopený dalšími učenými doktory, bradýři a ranhojiči a astronomy. Ulice byla také dlážděná, ale neměla žlábků pro kola jako kupecké ulice, které vycházely z trhového náměstí. Dům pana Maquerinka byl označený velkým dřevěným vývěsním štítem s modrou hvězdou, což byl běžný znak doktora s císařským oprávněním. Bressinger se procpal do světnice, kde ve vzduchu visel těžký pach krve a smrti. Matnými okny vzadu jsem slyšela divoká prasata probírající se odpadky z lékařova domu.

„Dubine?“ zavolal Vonvalt odněkud zdola. Oba jsme se otočili doprava a uviděli schodiště sestupující do útrob sídla.

„Pane!“ zavolal Bressinger v odpověď.

„Pojďte dolů.“

Poslechli jsme a ocitli se ve velké místnosti táhnoucí se po celé délce domu. Stálo tu několik potřísněných stolů na kozách a další byly naskládané u stěn. Hořící svíce — voskové, nikoliv lojovice — vydávaly bylinnou vůni, která však nedokázala přebít zápach rozkladu. Vonvalt a lékař stáli u jednoho stolu na druhé straně místnosti a justiciář si tiskl k nosu šátek s levandulí.

„Tady pan Maquerink mi právě vysvětloval, jak se našlo tělo,“ sdělil nám Vonvalt, když jsme se přiblížili.

„Ano, tedy, kluk Toma Bevitta ji našel ve výpusti u Segamundské brány, kde se zachytila o potopený kořen,“ vysvětloval lékař. Byl to shrbený stařec s prošedivělými vlasy i vousem. Jako kdyby z něj péče o ostatní, o něž se staral celý život, vysála životní sílu. Byl vychrtlý jako žebrák, vůbec se nepodobal baculatým lékařům a lékárníkům, jaké jsme dosud potkali. „Je to hotový zázrak, spodní proud je mocný. Co Vichra schvátí, většinou už nenavrátí.“

„Komu to řekl?“ vyptával se Vonvalt.

„Nikomu to říkat nemusel. Ječel, že to probralo polovinu východní čtvrti. Vylovili ji městští strážníci. Přinesli ji sem.“

„A těla se nikdo nedotkl?“

„Nikdo, milorde. Kromě mě, pochopitelně, ale to jen abych ji upravil.“ Ukázal. „A abych se podíval na tu ránu.“

Přemohla mě morbidní zvědavost a podívala jsem se, kam lékař ukazoval. Ne že by mě pohled na mrtvolu vyváděl z míry, ostatně Reichskrieg ze mě udělal sirotu, dobře obeznámenou s pohledem na mrtvé. Sované si sice podrobili Tolsburg ještě před mým narozením, ale než se dozvuky války — nedostatek jídla, vnitřní rozbroje, poslední povstání — uklidnily natolik, aby se vrátilo jakés takés zdání normálního života, bylo mi zhruba

deset. V prvních letech mého života se hodně bojovalo a umíralo, a nejen v Tolsburgu. Za necelé dvě dekády, co jsem byla na světě, zkrotily sovánské legie tři velké země — království Venland a vévodství Denholtz a Kòvosk. Pokud k tomu přidáme Vonvaltův rodný Jägeland ležící západně od Tolsburgu a Bressingerovu rodnou Grozodu na jihu, které říše pohltila před třiceti lety, když ti dva začali dospívat, jakož i původní sovánská území — Sovu, Kzosičské knížectví, Estre a Guelich —, zabíralo dnes císařství největší území, jaké mohlo, s téměř sto miliony císařskými poddanými žijícími pod pozorným dohledem dvouhlavého vlka.

Ženě na stole mohlo být něco málo přes čtyřicet, byla smrtelně bledá a na sobě měla zelené šaty s paspulkami ze zlatohlavu. Voda, z níž ji vylovili, nebyla k jejím ostatkům laskavá, ale i mé necvičené oko poznalo, že se neutopila.

„To byla prudká rána,“ poznamenal Bressinger, „a ne ostrím čepele.“

„Na mrtvoly máte dobré oko,“ podotkl lékař. Všimla jsem si, jak si Bressinger a Vonvalt vyměnili krátký pohled.

„Přesně tak,“ zabručel Vonvalt zasmušile.

Všichni jsme chvíli jen mlčky stáli.

„Kdo je šerif?“ zeptal se Vonvalt.

„To bude sir Radomir Dragić,“ oznámil lékař.

„A ví o tom?“ zajímal se Vonvalt.

„Samozřejmě,“ odvětil lékař. „Celá Vichrná Dolina o tom ví. Lord Bauer je známý člověk a jeho choť měli lidé rádi.“

„Je lord Bauer oblíbený?“

Lékař zaváhal. „Znáмый,“ potvrdil.

„A jakou pověst má šerif?“

„Schopný strážce zákona, i když je to asi ten nejmrzutější člověk, jakého můžete potkat — a navrch opilec.“

„Ještě jsem nepotkal schopného strážce zákona, který by nebyl,“ opáčil Vonvalt a popošel blíž k tělu. Všimla jsem si, jak si dává pozor, aby se nepřiblížil natolik, aby mohl chytit neštovice. Bylo známo, že mrtvoly vypouštějí jedovaté výpary, jako oheň vypouští kouř.

„Jediný úder z boku do hlavy,“ zamumlal. „Vedený značnou silou.“

„Ano, milorde,“ odvětil lékař. „Rozhodně to byl smrtelný úder. Podívejte, jak má rozraženou kůži a prasklou lebku. Hůl nebo nějaká jiná tupá zbraň ovládaná silnou paží.“

„Jak poznáte, že to nezpůsobila čepel?“ zeptal se Vonvalt. Na tuto otázku musel jistě znát odpověď. Jenom starého lékaře zkoušel.

Pan Maquerink ukázal na ránu ukazovákem. „Meč nebo sekera by rozsekly nejen kůži, ale i kost a vryp by byl čistý. Tady je kost roztříštěná jako žulová kostka. To vidíte ze vzorce prasklin v kosti a toho, jak je kůže protržená, a ne rozseknutá.“

„Máte s takovými ranami zkušenosti?“

„Ve Vichrné Dolině byste těžko našel někoho s lékařským vzděláním, kdo by po Reichskriegu neměl takové zkušenosti z první ruky.“

Vonvalt kývl. Všichni jsme se na mrtvou dívali, jako by snad stačilo zírat na ni dost dlouho, aby nám vydala svá tajemství. Bylo však zjevné, že víc toho nevykoukáme. Lady Bauer někdo zasadil surovou ránu, která ji nejspíš na místě zabila. Vonvalt coby nejvýše postavený císařský muž zákona měl podle sovánského přednostního práva pravomoc vést vyšetřování i následný proces.

„Je na těle ještě něco, co stojí za povšimnutí?“ otázal se Vonvalt tiše.

„Nic, milorde,“ odpověděl lékař. Ukázal znovu na ránu. „*Ve sama horivic.*“

Je to tak, jak to vidíte. Slova pronesl horní saxánštinou, jazykem vládnoucí třídy, ale fráze byla natolik běžná, že nikdo nepotřeboval překlad.

„Tedy vražda,“ zakončil Vonvalt.

„Ano,“ pronesl Bressinger tiše vedle něj.

Pan Maquerink se na Vonvalta nervózně podíval. Když promluvil, v hlase mu zněly obavy. „Použijete na ni... svou moc? Slyšel jsem, že někteří císařští soudci dokážou rozmlouvat s mrtvými.“

Vonvalt si zesnulou prohlédl a lehce zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. Se smutkem v očích si přeměřil tělo lady Bauer od hlavy k patě. „Rozklad už příliš pokročil. Je mrtvá už příliš dlouho.“ Odmlčel se a přemýšlel. „Ustupte,“ zamumlal a všichni jsme rychle poslechli. Vonvalt natáhl ruku s roztaženými prsty k hlavě lady Bauer. V obličejí se mu objevil lehce ztrápený výraz, jak zvažoval naději na úspěch seance. Po pár vteřinách ruku spustil. „Ne. Nebudu to ani zkoušet.“

„Kdo ví, co všechno ji doteď už mělo ve spárech,“ zamumlal Bressinger.

Vonvalt na něj přísně pohlédl. „Pozor na jazyk. O takových věcech se nežertuje.“

Vyměnila jsem si s panem Maquerinkem polekaný pohled. Než mohl někdo něco dodat, promluvil znovu Vonvalt. „Děkuji, pane Maquerinku,“ řekl a kousek ustoupil. „Tady jsem skončil. Můžete nechat připravit tělo k posvěcení a pohřbu.“

„Provedu, milorde.“

„Napíšete zprávu? Abyste zdokumentoval své nálezy.“

„Jistě, milorde.“

„Výborně. Dubine, kde jsme ubytovaní?“

„U starosty, sire.“

Vonvalt se otočil zpátky k lékaři. „Necháte mi tedy zprávu poslat tam?“

„Jak si přejete.“

Vonvalt se naposledy podíval na tělo. Nastala odmlka. „Dobrá. Tak my tedy půjdeme.“

Z lékařova domu jsme vyšli na Lékárnickou ulici. Zatímco jsme byli uvnitř, zatáhlo se, jako by mraky přivolala naše společná nálada. Vytvářely nízký šedivý příkrov a městečko se nořilo do znepokojivého soumraku.

„Chci se sejít se sirem Radomirem,“ prohlásil Vonvalt s pohledem upřeným na mračna. A ne zcela přesvědčivě dodal: „Pořád ještě zbývá spousta denního světla.“

„Vsadím se, že bude v domě městský hlídka,“ podotkl Bressinger. „Míjeli jsme ho cestou sem kousek za Veldelínskou bránou.“

„Vzpomínám si.“ Vonvalt nepřítomně kývl. „Takže tudy. Drž se nás, Heleno!“

Vonvalt šel rychle. Byl to jeden z jeho zvyků. Vzhledem ke svým pravomocem, nápadnému držení těla a odznakům úřadu přitahoval hodně pozornosti. Císařovi poddaní byli pověřivá cháska a téměř vždy nás všude, kam jsme se vrtli, provázel zástup přívrženců. Některým šlo o spravedlnost, jakou jim Vonvalt nemohl poskytnout, jiní chtěli, aby usměrnil svou moc a umožnil jim promluvit si s milovanými zesnulými. Většinu však zkrátka uchvátil. Vyzařoval jinosvětskou auru, na niž byli někteří citlivější než jiní. Tito lidé často vytvořili nesourodou skupinu, která nás sledovala jako markytáni táhnoucí se za armádou. Obvykle se drželi dvacet třicet kroků zpátky a šourali se za námi v různém stadiu úzkosti a katatonie. Pokud jsme strávili delší dobu v nějaké budově, mohli jsme očekávat, že na prahu najdeme nejruznější

cetky jako obětiny: květiny, svíčky, modly. Vonvalt si na to zvykl už dávno, vlastně si nejsem jistá, jestli to ještě bral na vědomí. Mě to však i po dvou letech stále vyvádělo z míry.

Měli jsme štěstí, že Vichrná Dolina bylo obchodní město a že po ulicích chodili urození pánové a movití obchodníci se vší parádou provázející bohatství. Znamenalo to, že Vonvalt byl méně nápadný, než by jinak mohl být. I tak jsme ovšem kráčeli cílevědomě.

Dům městské hlídky se nacházel v jižní čtvrti. Vichrná Dolina, podobně jako většina měst v říši, byla rozdělena na základě tradičních cechovních území. Dům hlídky se nacházel ve čtvrti zasvěcené udržování práva a pořádku, což znamenalo, že stál na stejné ulici jako soudní dvůr a městská šatlava. Byla to patrová budova se starými začernalými trámy a spoustou zamřížovaných oken. Dva velké komíny chrlily do mrazivého vzduchu černý kouř. Vepředu byla kulová ohrada, momentálně díky amnestii udělované o Zimovratu prázdná.

Minuli jsme ztrhaného, nešťastně se tvářícího strážníka stojícího před vchodem a vešli jsme. Vonvalt okamžitě zamířil ke stolu, kde vytrhl ze zasnění znuděného seržána.

„Jsem justiciář sir Konrad Vonvalt z císařského sboru soudců,“ oznámil.

„C-císařův justiciář?“ vykotal seržán a dotkl se čela. Chvilku pohyboval sanicí v tichém utrpení. „S-slyšel jsem zvěsti, ale nevěřil jsem jim. Soudce jsme tu neměli celá léta. Přijeli jste po staré Haunerské stezce?“

Vonvalt zabručel. „Chci mluvit se sirem Radomirem.“

„A-ano, ovšem,“ vyhrkl seržán. „Pošlu pro něj jednoho z chlapců.“

„Není třeba,“ zarazil ho Vonvalt. „Je nahoře?“

Seržán polkl. „V patře, milorde.“ Byl celý nesvůj. „On... nemá rád, když ho někdo vyruší. Lepší bude, když vás nechám ohlásit.“

Vonvalt se odměřeně usmál. „S tím bych si starosti nedělal, seržáne,“ pronesl. „Když ho vyruším já, rozhodně mu to vadit nebude.“

Stoupali jsme po vrzajících schodech. Cestu ozařovaly svíce, desítky svic — některé voskové, většinou lojovice. Vzhledem k tomu, že jsem na sobě měla šaty ze silného sukna a tlustý plášť, brzy jsem se začala potit. Komnaty sira Radomira byly nahoře, snadno rozpoznatelné podle nápisu „Šerif“ vyvedeného na dveřích v saxánštině. Vonvalt rázně zaklepal.

„Říkal jsem, že nechci být rušen,“ ozval se z druhé strany dveří přísný hlas.

„Otevřete dveře ve jménu císaře,“ nařídil Vonvalt hlasitě.

Zaslechla jsem tlumené „pro Neminu krev“, pak kroky. Od-
sunula se petlice a dveře se otevřely. Ven spolu s horkým vzdu-
chem od krbu vyletěl oblak alkoholových výparů.

„Vy musíte být ten justiciár, co se o něm všude povídá,“ ušklíbl se sir Radomir. Byl vysoký jako Vonvalt, s tvrdými, strohými rysy a nakrátko ostříhanými šedivějícími vlasy. Tvář mu hyzdilo vý-
razné vínově zbarvené mateřské znaménko. Na sobě měl bílé
spodky a modro-žlutý kabátec s malou dýkou za pasem.

„Jsem,“ potvrdil Vonvalt. Jeho tvář byla ztělesněním znechu-
cení.

„Vidím, že vás sem lord Sauter nahnal.“

„Správně.“

Nastala odmlka.

„Mám plno práce, justiciáre,“ poznamenal sir Radomir ne-
trpělivě.

„Potom je jen dobře, že nevyžadují větší díl vašeho času.“

Další odmlka. Sir Radomir měl svázané ruce jako každý, kdo stál proti císařskému justiciárovi — ale jako u mnoha ostatních to neznamenal, že se mu to líbí. A jako všichni ostatní i on si byl vědom Vonvaltovy moci. I v tak velkém městě jako Vichrná Dolina bylo těžké se úplně povznést nad povídačky starých bab a hloupé venkovské fámy, které se za justiciáry všude táhly jako oblak jedovatých par.

„Kdo jsou ti dva?“ zeptal se sir Radomir a ukázal na nás bradou.

„Toto je můj pověřenec Dubin Bressinger a má písarka Helena Sedanka.“

„Grozodán a Tollka,“ ohrnul šerif nos.

„A co má být?“ zeptal se Vonvalt ostře.

Sir Radomir si ukázal palcem na prsa. „S Tollama jsem bojoval dva roky v Markách.“

Vonvalt se okázale podíval nejprve na mě a pak zpátky na šerifa. „Když Reichskrieg dosáhl Muldau, má písarka ještě nebyla na světě, sire Radomire. Nebo máte v povaze bát se devatenáctiletých holek?“

Šerif pokrčil rameny, na návnadu neskočil.

„Sire Radomire,“ procedil Vonvalt mezi zuby. „Chápu, že má přítomnost ve Vichrné Dolině možná není vítaná. Ale jsem tu, abych zajistil prosazení spravedlnosti, o což jde zajisté i vám.“

Sir Radomir si teatrálně povzdechl. Ještě chvilku to protahoval, než povolil. „Tak to byste asi měli jít dovnitř — než mi vyvětráte všechno teplo.“

Následovali jsme ho do komnaty. Byla překvapivě dobře vybavená, s nákladným dřevěným nábytkem, lehce plesnivějším kobercem a litinovým ohništěm, kde hořel velký oheň. Nábytek se sirem Radomirem neladil, protože šerif vypadal, že pochází

z velmi skromných poměrů. Uvažovala jsem, jakou má asi minulost a jak přišel k povýšení do šlechtického stavu.

V horku jsme si sundali pláště a posadili se za stůl naproti siru Radomirovi.

„Lord Sauter se mohl kvůli smrti lady Bauer přetřhnout,“ začal šerif a ukázal na dva cínové korbele před námi, i když na stole stálo víno. „Dáte si pivo?“

„Ne, děkujeme,“ odvětil Vonvalt. „Byl si lord Sauter s Bauery blízký?“

„Lord Sauter si je blízký s každým, kdo z něj udělá ještě většího boháče,“ prohlásil šerif, i když to vypadalo, že své otevřenosti hned zalitoval. „Což by vysvětlovalo, jak mohl trávit čas s lady Bauer. Rozhodně to nebyla dobrá společnice.“ Povzdechl si znovu, zvedl pohár a dlouze si lokl vína. „Budu s vámi mluvit na rovinu, justiciáře.“

„Obávám se, že s tím už jste začal,“ zabručel Vonvalt.

„Bývala to hezká ženská. Pak jí syna sebraly neštovice a dceru klášter a ona se změnila. Myšlení se jí změnilo. Byla trudnomyslná a vznětlivá. Když je teď mrtvá, budou o ní lidi mluvit pěkně, ale u Nemy, byla hrozně nevrlá.“

Bressinger se ošil. Vonvalt rychle promluvil.

„Ztratit dítě je krutá rána,“ poznamenal. „Nejspíš ta nejkrutější. To jí nemůžete dávat za vinu.“

„To já vím,“ opáčil sir Radomir odmítavě. „Tohle bylo jiný. Nevím. Zdálo se, že nejde jenom o to. Něco ji trápilo a jenom zármutek to nebyl.“

„Jak to myslíte?“

Sir Radomir se na chvíli zamyslel. „Ne. Nevím. Nazvěte to šerifskou intuicí. Nikdy jsem tomu nepřišel na kloub. A nejspíš ani nikdy nepřijdu, protože je mrtvá.“ Mocně vzdychl. „Není dobře,

že někdo zavraždí urozenou paní — uvědomuju si, že to je nejčastější výpověď, jakou slycháte.“

Vonvalt naklonil hlavu. „Chápu.“

„Polovina města je ve zbrani. Obyčejný lidi pochopitelně umírají často nebo je někdo zabije — na místě, jako je tohle, je to normální. Ale manželka lorda... taková zpráva se dostane až k baronu Naumovovi v Rondelu, pokud o tom už neslyšel. Možná i dál. Jestliže překročí guelišskou hranici a dostane se až k princovým uším, budeme mít skutečný potíže. Poslední, co chci, je, aby mi ve městě čenichal královský rypák. Nema ví, že na Lékárnický ulici máme divokých prasat už tak dost.“

„Bude dobře, když si budete dávat pozor na jazyk,“ prohlásil Vonvalt ostře, ale šerif jen nevzrušeně mávl rukou. Vonvalt našpulil rty. „Co ještě víte? Mluvil jste s lordem Bauerem?“

Sir Radomir vrhl na Vonvalta nevrlý pohled. „Udržuju ve Vichrný Dolině pořádek deset let, justiciáre. Ano, mluvil jsem s lordem Bauerem.“

„Co říkal?“

Sir Radomir si znovu přihnul vína. Když odkládal pohár, rty se mu ve světle ohně leskly. „Byl přesvědčený, že ten zločin má na svědomí jeho obchodní sok.“

„Vážně?“

„Vážně.“

„Udal jméno toho muže?“

„Udal.“

Vonvalt si odkašlal, jak to občas dělal, když se snažil ovládnout. „Sire Radomire, budu vám v této záležitosti nápomocen.“

„Justiciáre, císař už má věrného poddaného schopného vyšetřit tuhle záležitost přímo tady v Dolině. A tím poddaným jsem já.“

„To jsem si mohl myslet.“

„Nemám rád, když mi někdo leze do zelí.“

„Nepřehánějte. Nikdo vám do zelí neleze,“ ohradil se Vonvalt. „Přednostní právo mi propůjčuje pravomoc převzít vyšetřování. Je to otázka právního řízení, nikoliv zpochybnění vašich schopností.“

„Pořád nemám radost.“

„To má málokdo, sire Radomire. Budiž vám útěchou, že stejně jako ostatní před vámi ani vy nemáte v této věci jinou volbu. Pokud si přejete, mohu vám předložit pověření svého úřadu.“

Sir Radomir udělal obličej. Ještě nikdy jsem neviděla strážce zákona tak nešťastného, že musí pustit případ. Mnohým se ulevilo, že se břemene vyšetřování zbaví, poněvadž to byla většinou nevděčná a ve výsledku marná práce.

„Chci, abyste se mnou úzce spolupracoval,“ prohlásil Vonvalt. „Jste očividně muž, který je hrdý na svou práci. Nechci si z vás udělat nepřítele.“

„Podělíte se o úspěch? Pokud najdeme viníka?“

„A přijmu plnou zodpovědnost, pokud bude vyšetřování neúspěšné.“

„To se často nevidí.“

„Nejsem marnivý člověk, sire Radomire. Jenom chci zajistit prosazení spravedlnosti.“

Sir Radomir si Vonvalta zaskočeně prohlížel.

„Uvidíme.“

„Prozradte mi jméno toho muže, šerife. Nebudu se ptát znovu.“

„Zoran Vogt,“ odvětil sir Radomir. „Bauerův obchodní sok. Ti dva mají dlouhou společnou minulost. Jsou jako hašteřící se děti.“

„Kriminální minulost?“

„Už dřív jsem je podezíral z nepravostí, ale nemohl jsem nic dokázat. Dost lidí používá Dolinu pro nezákonný obchody. Řeka teče až do samotný Sovy.“

„Pracují spolu?“

„Očividně, i když z toho, jak se chovají, by to člověk nepoznal. Jsou všichni stejní, tihle noví páni. Lidi jim říkají ‚obchodní kní-žata‘. Oni nebo jejich otcové využili Reichskriegu, a tím si vyslou-žili rytířský titul. Teď si myslí, že stojí nad zákonem.“

„*De jura nietra iznia*,“ zamumlal Vonvalt horní saxánštinou.

„Nikdo nestojí nad zákonem,“ přitakal sir Radomir. „Snažíte se na mě udělat dojem svou znalostí dvorskýho jazyka, sire Kon-rade?“

„*Dost!*“ štěkl Vonvalt a jeho hlas zaduněl v místnosti jako prásk-nutí hromu. Pozorně jsem se na něj podívala. Použil císařův hlas, nebo přinejmenším jeho náznak. Bressinger se zatvářil polekaně. Sir Radomir viditelně zbledl. Ohryzek mu poskočil, jako by se snažil něco říct. Vykulenýma očima přelétl místnost, očividně vyděšený tak, že ani nemohl promluvit. Vypadal jako člověk, který si právě uvědomil, že se topí.

„Pro Neminu krev, justiciáře,“ zachraptěl po chvíli. Nepřítom-ně si přitiskl ruku na prsa a druhou se opřel o stůl. „Pro víru, to je teda síla.“

„A také síla, pro jejíž použití mám zřídka kdy důvod,“ pronesl Vonvalt hlasem tvrdým jako ocel. „Jsem unavený, sire Radomire, a už mám dost vaší nestydatosti. Ponechal jsem vám volnou ruku natolik, nakolik je v mé moci, s ohledem na to, že jste očividně člověk bojující za spravedlnost. Ale další neúctu trpět nebudu. Řekl jsem vám, že jsem přišel pomoci. Byla zavražděna žena, navíc urozená. Na to byste neměl zapomínat. Nejsem váš nepřítel.“

Siru Radomirovi chvíli trvalo, než se sebral, k čemuž zřejmě potřeboval několik mocných doušek vína. Dolil si číši a odložil ji.

„Co byste ještě chtěl vědět?“ zeptal se o něco ochraptělejším hlasem.